

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ἡ πενθερά. — Ἡ δρᾶσις τῶν Ἑλληνίδων.
Εἰς τοὺς γάμους τῶν (ποίημα ὑπὸ Ζ. Παπαντωνίου). — Εἰς ἀναζή-
τησιν γαμβροῦ (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ ἀνεμώνη (ποίημα
ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοθέργη Δασκαλοπούλου). — Λουΐζα Κυ-
ριάκη Μινέλη. — Γυναικεῖος κόσμος. — Ὑπὲρ τῶν καλινιστοῦντων
Θεσσαλῶν. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Θέατρον. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Λοιπὸν δὲν ἠπατήθην. Τὸ νέφος ἔστω καὶ λευκόν, ἔστω
καὶ ἀερῶδες ἐσκίασε τὸν ὠραῖον τῆς χαρᾶς σου οὐρανόν. Καὶ
ἡ φαντασία σου ἢ εὐέξαπτος ἐξέλαβε τὸ ἀσήμαντον αὐτὸ
τοῦ ἀτμοῦ σῶμα ὡς προῶγγελον τρομερῶν καταιγίδων καὶ
κατέχεσαι, ὡς λέγεις, ὑπὸ φόβου, ὑπὸ ἀγωνίας, διότι τόσο
ὀλίγον διήρκεσεν ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν τόσα ἔτη ὠνειροπό-
λεις. Καὶ παρακαλεῖς, ὡς λέγεις, τὸν θεόν, νὰ ἀποθάνῃς,
διὰ νὰ μὴ ἴδῃς καταρρέον τὸ ὑπέρλαμπρον οἰκοδόμημα, τὸ
ὁποῖον σὺ καὶ ἐκεῖνος ὠκοδομήσατε ἐπὶ τῶν θεμελιῶν τῆς
μεγάλῃς, τῆς ἀδόλου καὶ τῆς ἀπείρου ἀγάπης σας.

Εἶσαι παιδί, φίλη μου, ἐὰν ὑποβίης ὅτι ἡ ζωὴ ἡμπορεῖ
νὰ διαρρεύσῃ ὅλη ὁμαλά, κανονικά, χωρὶς νέφη εἰς τὸν οὐρα-
νόν, χωρὶς τρικυμίας καὶ καταιγίδας εἰς τὴν γῆν.

Τοιαύτη ζωὴ θὰ ἦτο μονότονος, τοιαύτη εὐτυχία κούρα-
στική. Ἐὰν δὲ χάσῃ τις πρὸς στιγμὴν τὰ ὠραῖα τοῦ οὐρα-
νοῦ χρώματα, πύξι τοῦ νὰ θαυμάζῃ καὶ ἀπολαμβάνῃ τὰ
κάλλη των. Ἐὰν εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχον καὶ ἀσχημα
καὶ δυσάρεστα πράγματα, ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ ἠδύνατό τις
νὰ προσέχῃ εἰς τὰ εὐμορφα, εἰς τὰ εὐχάριστα.

Μὴ σε τρομάζουν λοιπὸν τὰ νέφη, διότι ὄπισθεν αὐτῶν

κρύπτεται πάντοτε λαμπρός, θαλπερός, ζωογόνος ὁ ἥλιος,
διότι ὁ προορισμὸς των εἶναι νὰ διαλύωνται, ἔστω καὶ μετὰ
μικρὰν βροχὴν, ἔστω καὶ μετὰ θυελλώδη καταιγίδα.

Ὡς δὲ καταλαμβνῶ τὸ νέφος αὐτὸ παρίσταται εἰς τὸν
οἰκογενειακὸν σου ὀρίζοντα ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν καὶ ρυτιδωμέ-
νην καὶ ἀκαμπτον, ὡς λέγεις, μορφήν τῆς πενθερᾶς σου.

Τὸ ἐπερίμενα καὶ θὰ ἐξεπληττόμην, πολὺ, ἐὰν δὲν σοῦ
συνέβηκε τοιοῦτό τι. Ὅπως μερφώνεται, φίλη μου, τόσους αἰ-
ῶνας τώρα τὸ φύλόν μας, εὐθὺς ὡς παύσῃ νὰ λάμπῃ καὶ νὰ
στολίζῃ καὶ νὰ ἀρωματίζῃ ὡς ἄνθος τὸν κόσμον μὲ τὸ ἄρωμα
τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους, ἀρχίζει ὡς ὅλα τὰ ἄνθη, τὰ
εὐκόλως ἀποσυντιθέμενα νὰ γίνεται κάτι τι σκοτεινόν, γριφῶ-
δες, ὄχι πολὺ εὐχάριστον, ὄχι πλέον ἀρόχον χαρᾶς καὶ εὐ-
τυχίας. Δὲν ὀμιλῶ δι' ὅλας τὰς γυναῖκας, διότι ὑπάρχουν
καὶ πολύτιμοι καὶ ἀνεκτίμητοι θησαυροὶ μητέρων καὶ πενθε-
ρῶν καὶ παρηλίκων ἐν γένει γυναικῶν, ἀλλὰ ἡ πλειονότης,
ἡ μεγαλητέρα μερὶς ἀνάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην.
Γυναῖκες τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ διέρρευσε ἀχρωμάτιστος, σκο-
τεινὴ, βασανισμένη, πικραμένη, ὡς ἡ τῆς μητρὸς τοῦ ἀνδρός
σου, φυσικὸν εἶναι νὰ μὴ ἀγαποῦν πολὺ τὴν χαρὰν τῶν ἄλ-
λων, νὰ αἰσθάνωνται μέσα εἰς τὴν ἰδικὴν των ψυχὴν, χωρὶς
ἕως νὰ τὸ θέλουν, μίαν μεγάλην πικρίαν, μίαν μεγάλην ζή-
λειαν, ἢ ὁποία τείνει εἰς τὸ νὰ θαμβώνῃ, εἰς τὸ νὰ σκιάζῃ
τὴν εὐδαιμονίαν καὶ αὐτῶν τῶν παιδιῶν των ἀκόμη.

Ἡ πενθερά

Λοιπὸν ἡ πενθερά σου διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά σου. Διεκ-
δικεῖ καὶ τὴν ἀγάπην σου αὐτὴν Πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ ὡς χθὲς
ἀκόμη εἶχε συνειθίσει νὰ θεωρῇ τὸν υἱὸν της ὡς ἀποκλειστι-
κὸν κτῆμά της, ὡς ὃν ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὐτὴ καὶ μόνη εἶχεν
ἱερά καὶ ἀπαρχβίαστα δικαιώματα· ἀφοῦ εἰς ἑαυτὴν καὶ
μόνη ἀνεγνώριζε τὸ προνόμιον νὰ διευθύνῃ τὰς πράξεις καὶ
τὰς σκέψεις του, μὲ τὰ λευκά της μαλλιά καὶ τὸ διηυλα-

κωμένον από τήν πάροδον τῶν χρόνων μέτωπόν της, τὸ στέμμα καὶ τὸ διάδημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον μόνον ἡ γυνὴ καὶ πεῖρα θέτουν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν.

Μὲ ὄλα δὲ τὰ ὠραία λόγια, τὰ ὁποῖα ἡ θρησκεία μας θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἱερέως μας κατὰ τὴν ὄραν τοῦ γάμου, μὲ ὄλον τὸ *καὶ ἐγκλιταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*, μὲ ὄλον τὸ ρητὸν αὐτὸ διάταγμα τῆς χωρισμένης ζωῆς τῶν νέων συζύγων ἀπὸ τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων των, ἐν τούτοις καὶ οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα, ἀπερισκέπτως φερόμενοι, δημιουργοῦν διὰ τῆς συμβιώσεως αὐτῆς τὴν ὑπερτάτην δυστυχίαν, καταστρέφουν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἁρμονίαν, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ βασιλεύη καὶ εἰς τὸν οἶκον τῶν νεογύμων καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν γονέων των σχέσεις των.

Δὲν εἰδεύρω δικτὶ ἡ θρησκεία καὶ οἱ πολιτικοὶ νόμοι, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νὰ προστατεύουν τὰ συμφέροντα ἰδίᾳ τῶν ἀσθενεστέρων, διατὶ μετὰ τῶν ἄλλων διαταγμάτων, τὰ ὁποῖα κανονίζουν τὸν ἔγγαμον βίον, δὲν ὄρισαν ρητῶς καὶ τὴν συμβίωσιν τὴν ἀποκλειστικὴν τῶν νέων συζύγων. Οὔτε γονεῖς, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε θεοὶ, οὔτε ἐξάδελφοι. Πρὸ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε κατὰ τὰ ἐννεα δέκατα γίνεται ὡς ὅλαί αἱ ἐμπορικαὶ πράξεις, ὡς κανονίζονται καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν γονέων, ἐὰν οὗτοι εἶναι ἄποροι, ὡς τίθεται ὁ ἀπαρβίαστος ὅρος τῆς μὴ συμβιώσεως αὐτῶν, ἐὰν μάλιστα ὑπάρχουν τὰ μέσα.

Τὸ ἰδεῶδες ἰδίᾳ τῆς εὐτυχίας θὰ ἦτο, ἐὰν κατὰ τὸν πρῶτον καιρὸν οἱ νεογύμοι ἔζωον εἰς ἄλλον, εἰ δυνατόν, τόπον. Διὰ τοῦτο τὸ ἀνόητον ἔθιμον τῆς ἀναχωρήσεως εἰς ταξεῖδι τῶν νεογύμων εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον, αὐτὴ μόνον ἡ αἰτία δικαιολογεῖ. Νὰ ἀποφύγουν τὰς πειθεράς καὶ τοὺς πειθεροὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους. Νὰ ἀρχίσουν μόνον των, κρατούμενοι ἀπὸ τὰ χέρια, τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸν νέον κόσμον, ὁ ὁποῖος τοῖς ἀνοίγεται ἀνεκμετάλλευτος ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ εἰς μὲ τὴν φυσικὴν του ρώμην, ὁ ἄλλος μὲ τὴν ἠθικὴν του δύναμιν καὶ τὴν ἀβρὰν λεπτότητα θὰ οἰκοδομήσουν τὴν φωλεάν των, συλλέγοντες κόκκον πρὸς κόκκον τὴν οἰκοδομήσιμον τῆς εὐτυχίας ὕλην καὶ κειροσκοποῦντες, ὅπως εὗρουν τὸ ἀσφαλὲς μέρος, τὴν θέσιν ἣτις θὰ προσβάλλῃ ὀλιγώτερον τὴν τόσον ποθητὴν εὐδαιμονίαν των.

Ἄλλ' εἶναι νέοι, εἶναι ἄπειροι, εἶναι ἀδαεῖς, διαχυρίζονται οἱ πολὺ ἔμπειροι καὶ πολὺ τρυφεροὶ γονεῖς. *Ἡ κόρη μου δὲν γνωρίζει τὸν κόσμον· ὁ υἱός μου εἶναι ὡς μικρὸ παιδί*, ψάλλουν ὡς ἐν συναυλίᾳ αἱ τρυφεραὶ συμπενηθέροι. Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὴν ἐγωϊστικὴν στοργὴν σας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον δεῖγμα τῆς σκοπέου καὶ μωρᾶς ἀνατροφῆς, ἣν ἐδώκατε καὶ δίδετε εἰς τὰ παιδιὰ σας, τὴν ἐντελῆ ἀπειρίαν σας εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος τῆς ζωῆς, τὴν τυφλὴν ὑποταγὴν σας εἰς τὰ συνθηματικὰ ψεῦδη, τὰ ὁποῖα ἡ κοινωνία ἐπιβάλλει καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠμπορεῖ ποτε νὰ ἐδραιωθῇ ἡ ἀληθὴς εὐτυχία.

Ἄλλὰ μεθ' ὄλα ταῦτα ὡς ἀφίνουν, φίλη μου, εἰς τὴν ἀπειρίαν των καὶ τὴν ἀδαημοσύνην των τοὺς νέους. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀσθενέστερος ἀπὸ τὸσα μικρὰ πουλιὰ καὶ κειροσκοπικὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα εὐθὺς ὡς ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ

συντροφεύσουν, κτίζουν μὲ τόσην τέχνην καὶ κομψότητα τὴν φωλεάν των καὶ προβλέπουν μὲ τόσην δύναμιν ὅλας τὰς καταγιγίδας, τὰς ὁποίας ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον καὶ λαμβάνουν τόσην πρόνοιαν ὅπως προφυλαχθοῦν ἀπὸ αὐτάς.

Καὶ τώρα μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν φλυαρίαν μου θὰ ἐπέσυρα ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὄλην τὴν ὄργην τῶν πενηθερῶν καὶ τῶν διαφόρων συγγενῶν τῶν ἀρεσκομένων νὰ παρυσιάζονται ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοί. Καὶ νὰ νομίζουν ὅτι ὡς ἄλλοι Προμηθεῖς κατέχουν εἰς τὰς ριχνὰς χεῖράς των τὸ πῦρ τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον ὅμως διὰ νὰ σκορπίσουν εἰς τοὺς οἴκους τῶν τέκνων των, τόσον μαρτυροῦν καὶ βασανίζονται.

Λαιπὸν, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐλαφρυντικὴ περίστασις τῆς πενηθεράς σου· νομίζει ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς εὐδαιμονίας σας τὸ κρατεῖ αὐτὴ εἰς τὰ τρέμοντα ὑπὸ τῆς ἡλικίας χεῖρα της καὶ ἀγανακτεῖ, διότι ἀμβλυοπεῖτε καὶ δὲν βλέπετε καὶ δὲν τὴν εὐγνωμονεῖτε ἀρκετὰ δι' αὐτό. Ἐὰν μάλιστα λάβῃς ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἔζησεν εἰς τὸ βραχῶδες νησί της· καθ' ὄλην τὴν νεότητά της μὲ τὸν καύτην ἄνδρα της, τὸν ἀξέστον καὶ τραχὺν καὶ ἠλιοκαμμένον, τὸν συνοψίζοντα τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ταλήρων καὶ χρυσῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἀπὸ κάθε του ταξεῖδι καὶ ἀγνοοῦντα ἐντελῶς τὴν μουσικὴν γλῶσσαν τῶν σημερινῶν ἐρώτων καὶ τρυφεροτήτων· ἐὰν λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὄλα αὐτά, θὰ δικαιολογήσῃς καὶ τὴν κατάπληξίν της καὶ τὴν ἀγανάκτησίν της, ὡς τὴν ὀνομάζεις, διὰ τὰς περιποιήσεις τὰς ἀβράς καὶ τὰς θωπεῖας, ὧν εἶσαι τὸ ἀντικείμενον.

Βλέπεις ὅτι ὄλα αὐτὰ εἶναι πράγματα φυσικά, δὲν προέρχονται ἀπὸ κακὴν διάθεσιν ἐναντίον σου, ἀλλ' οὔτε εὐθύνουν τὸν ἄνδρα σου δι' οὐδένα ἄλλον λόγον, εἰμὴ διότι ἔκαμε τὴν ἀνεπίσημὴν νὰ συγκατοικήσῃ μὲ τὴν μητέρα του.

Ἡ ἐδῶ ὁραῖσις τῶν γυναικῶν μας.

Βλέπεις πόσον ἀπασχολεῖ καὶ ἐμὲ ἀκόμη ἡ εὐτυχία σου, ὥστε νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ τελειώσω καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα μου, χωρὶς νὰ σοῦ γράψω τίποτε ἰδικόν μας νέον, χωρὶς ἔστω καὶ εἰς γενικὰς γραμμάς νὰ σὲ καταστήσω ἐνήμερον τοῦ τί γίνεται ἐδῶ.

Καὶ πρῶτον ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα γυναικεῖον θρίαμβον. Ἡ ἀριστοῦχος ἰατρός μας Ἀλεξάνδρα Παναγιωτάτου διωρίσθη δημοτικὸς ἰατρός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀφοῦ διηγωνίσθη μετὰ μιᾶς Ἀγγλίδος, μιᾶς Ρωσίδος καὶ μιᾶς Ἑλβετίδος. Ἡ Ἑλβετίς ἀπεσύρθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἡ Ρωσὶς ἔλαβε μίαν ψῆφον, ἡ Ἀγγλὶς τέσσαρας—σημείωσε ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐξεταζόντων ἰατρῶν ἦσαν Ἀγγλοὶ—καὶ ἡ Ἑλληνὶς δέκα τέσσαρας. Τῇ ἀνετέθη νὰ διαγνώσῃ τὰς νόσους εἰκοσι περὶπου γυναικῶν τοῦ πολιτικοῦ νοσοκομείου καὶ ἡ διάγνωσις της ὑπῆρξεν ἀλάσθητος καὶ ἡ ἐκθεσίς της ἐπὶ τῶν διαφόρων νόσων τῶν γυναικῶν αὐτῶν τελεία.

Ὁ θρίαμβός της ὑπῆρξε μέγας καὶ ἡ λεπτοφυῆς αὐτὴ καὶ ἀβρὰ κόρη ἔχουσε καὶ πάλιν ὀλίγον ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰ ἀποψυχθέντα ἀτήθη τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων ἕνεκα τῶν τελευταίων μας ἐθνικῶν ἀτυχημάτων, καὶ αἱ τρυφεραὶ χεῖρές της ἐξύψωσαν καὶ πάλιν τὸ γόητρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος τόσα ἐσχάτως, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται, ὑφίσταται ἠθικὰ ραπίσματα.

Ἡ νεαρὰ δούτωρ ἀνέλαβεν ἀπὸ μὴνός ἤδη τὰ καθήκοντά της, ἦτοι τὴν ἐπίσκεψιν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ προσκύνημα τῆς Μέκκας καὶ τὴν ἀπομόνωσιν ἐκείνων, αἵτινες πάσχουν ἀπὸ μεταδοτικὰ νοσήματα.

Καὶ ἄλλην εὐχάριστον εἶδησιν ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω.

Μία Ἑλληνὶς κόρη, ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Ζωγράφου, ἡ γνωστὴ ἔκ τινων δημοσιευθέντων μέχρι τοῦδε διηγημάτων της, διωρίσθη ρεπόρτερ τῆς συναδέλφου «Ἀκροπόλεως». Οὕτω ἡ προουδευτικὴ «Ἀκρόπολις» τάσσεται ἤδη ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς εἰς πάντας τοὺς κλάδους ἐργασίας τῆς γυναικῆς, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἐσυνήγορησε πάντοτε καὶ ἐγκαινιάζει διὰ τοῦ γυναικεῖου αὐτοῦ ρεπορτάζ νέον στάδιον εἰς τὸ φύλλον μας, τὸ ὁποῖον τόσην ἀνάγκην καὶ τόσην διάθεσιν ἔχει νὰ ἐργασθῇ, χωρὶς, φεῦ! καὶ ἀνάλογον νὰ εὐρίσκη ἐργασίαν.

Καὶ ἀκριβῶς διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ ἔχουσα ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ Ἑλληνὶς καὶ ἡ χωρικὴ καὶ ἡ τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων καὶ ἡ τοῦ ἐλευθεροῦ καὶ ἡ τοῦ δούλου Ἑλληνισμοῦ εἰς τὰς τέχνας τὰς εἰδικὰς, τὰς ἐγχωρίου, εἰς ἃς ἠσκήθη μέχρι τοῦδε, ἀνετέθη εἰς τὰς ἀπανταχοῦ τῶν χωρίων καὶ ἐπαρχιῶν καταρτισθεῖσας ἀντεπιστελλούσας ὁμάδας τῆς «Ἐνώσεως» νὰ συλλέγουν τὴν κατ' οἶκον τελομένην χειροτεχνικὴν ἐργασίαν τῶν γυναικῶν μᾶς, διατιμημένην καὶ νὰ τὴν ἀποστέλλουν εἰς τὴν ἐδῶ καταρτισθεῖσαν ἐφορείαν τῆς «Ἐνώσεως» ὑπὸ ἐφορον τὴν κ. Φανῆν Πάλλη καὶ συμβούλους πολλὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερουσῶν οἰκογενειῶν μας, αἱ ὁποῖαι πάλιν θὰ ἀποστέλλουν αὐτὴν εἰς τὰς ἐκάστοτε ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καταρτιζομένης διαρκεῖς ἐκθεσεις παρὰ τῶν ἐκεῖ ἀντεπιστελλουσῶν ὁμάδων τῆς «Ἐνώσεως».

Ἐκεῖ τὰ ἔργα ταῦτα θὰ πωλῶνται, τὸ ἀντίτιμον δὲ αὐτῶν θὰ ἀποστέλλεται εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐργαζομένας, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία θὰ κυκλοφορήσῃ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου καὶ θὰ τιμηθῇ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

Μέχρι τοῦδε παρόμοιόν τι γίνεται πρὸ ἐτῶν παρά τε τοῦ «Ἐργαστηρίου τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν» ὡς καὶ τῆς γνωστῆς ἀνὰ τὸν κόσμον ὄλον ἀριστοτέχνιδος ὑφαντρίως κ. Σπάρτης Καρασταμάτη διὰ τὰ εἶδη τῆς ὑφαντικῆς, τὰ ὁποῖα, χάρις εἰς τὰ δύο ταῦτα ἐργαστήσια, εἰς τοιαύτην προήχθησαν τελειότητα καὶ τόσον εἰσῆχθησαν παντοῦ καὶ τῶν ἔτυχαν βραβείων, καὶ τῶν πριγκιπιστῶν καὶ ἡγεμονίδων περιέβαλαν τὰ ἀβρὰ μέλη, ὥστε ὑπάρχει ἐλπίς, ἐὰν κατορθωθῇ ἡ εὐθηνότερα αὐτῶν κατασκευὴ, νὰ ὑποσκελίσουν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μεταξωτὰ τῆς Λυῶν.

Καὶ ἄλλην ἀκόμη εὐχάριστον εἶδησιν. Τὸ Ἀργίνιον διοργανώνει τὴν πέρυσιν ἀναβληθεῖσαν ἐκθεσίν του καὶ τὴν προσεχῇ ἀνοίξιν αἱ Ἀργινιώτιδες κυρίαὶ θὰ ἀποδείξουν ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἐπαρχιῶν καὶ δραστὴν ἱκανὴν ἔχουν καὶ πρωτοβουλίαν, καὶ δύνανται νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν ἢ μᾶλλον τὴν τοπικὴν εἰς βαθμὸν πολὺ εὐχάριστον ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις.

Ὅλα αὐτά, φίλη μου, ἀποδεικνύουν ὅτι αἱ Ἑλληνίδες εἰργάζοντο καὶ ἐργάζονται καὶ θὰ ἐργάζονται πάντοτε διὰ τὴν τελειοποίησίν των, ὅτι αἱ δυνάμεναι προσπαθοῦν πάσῃ δυνάμει νὰ εὐκολύνουν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τὰς ἀναγκαζο-

μένας νὰ κατέλθουν εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι τὸ ἔργον των στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὅπουδῆποτε καὶ ὅπθεν καὶ ἂν ἐπιλαμβάνονται αὐτοῦ.

Εἴτε εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἴτε εἰς τὰς τέχνας, εἴτε εἰς τὴν βιομηχανίαν, εἴτε εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, αἱ Ἑλληνίδες διακρίνονται, προώρισται δὲ νὰ διακριθοῦν ἀκόμη περισσότερον, ἐφ' ὅσον ἡ πρόοδος λυγρὰ τὰς χεῖράς των καὶ ἡ μάθησις καὶ ὁ πολιτισμὸς καταρρίπτει τοὺς φραγμούς, οὓς αἱ προλήψεις πικρέβαλλον μέχρι πρό τινας εἰς τὸν δρόμον των.

Εἰς τοὺς γαμοὺς τῶν

*Ἀπλά στα ρεῖατα ποῦ ἀρρώστα καὶ μολυβοκαμμένα
τώρα ξαπλώθηκα ὡχρὰ κ' ἡ ὠμορφιά των σβύνει
στέκει ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς, ἡ εὐσπλαγχνικὴ παρθένα,
ποῦ ἀπ' τὴν ψυχῇ, ἀπ' τὰ μάτια της, τὸ γιαιτρικὸ τοὺς διλεῖ.*

*«Θὰ ζήσης» λέει τὰ χεῖλά της, τὰ μάτια λέει «θὰ ζήσης»
καὶ τοῦ ἀρρώστου ἡ θωριά ποῦ τὴ θαμπώνει ἡ δόσις
τῆς ἀνδρειοστέρων ζωῆς, ἐπῆρε τώρα χρῶμα
καὶ νέα πληγὴ τότε κρατᾷ ἠδονικὰ στὸ στρῶμα.*

*Τὸ παλληκάρι ἀνάζησε. Βαρὸ κερμὶ σηκώνει
καὶ εἰκόνα πέθου μουσικοῦ τὰ μάτια προσηλώνει
πρὸς τὴν παρήγορη ὠμορφιά, στὴ λάμψη τοῦ ὠραίου.*

*«Σήκω» τοῦ λέει, κ' ἀνθόρραιτο ἡ ὠμορφὴ τὸν παίρνει
κ' ἀπ' τὸ κρεβάτι τὸ πικρὸ μὲ νέα ζωὴ τὸν φέρνει
ἐμπρὸς εἰς τὸν λευκώτατο βωμὸ τοῦ ἡμεγαλοῦ!*

Ζαχ. Παπαντωνίου

Εἰς ἀναζητήσιν γαμπροῦ

— Καὶ γιατί δὲν θὰ παντρεφθῆς;

— Δὲν ἔχω προίκα.

Μὲ μεγάλη περιφρόνησιν ἡ κυρία Λαμιε εἶπεν.

— Δὲν ἔχεις προίκα! Τοιμᾶς ν' ἀποκριθῆς ἔτσι στὴν μητέρα σου! . . . Καὶ κουνώντας τὴν τιμιπὶδα ποῦ εἶχε πάρει γιὰ νὰ σκαλίση τὴ φωτιά, ἐξηκολούθησε:

— Καὶ τὰ μάτια σου ποῦ εἶνε θαυμασία καὶ ἡ τόση χάρι σου, δὲν εἶνε αὐτὰ προίκα; Καὶ τὸ λαχούρι ποῦ σοῦ ἄφησε κληρονομικὴ ἡ γιγιά σου, καὶ τὰ τρία ἀσημένια μαχαιροπήρουνα τοῦ θεοῦ σου Εὐγένιου, καὶ τὰ δέκα μέτρα μεταξωτὸ ποῦ εἶνε μέσα στὸ ντουλάπι, δὲν εἶνε προίκα αὐτά; Ἡ μήπως νομίζεις πῶς πρέπει νὰ ἔχῃς ἕκατὸ χιλιάδες δραχμῆς εἰσοδήμα;

Ἡ κόρη ποῦ μὲ πικρὸ χαμόγελο ἀκουσε τὰ τόσα προικὰ της, εἶπε: «Ἐκατὸ χιλιάδες δραχμῆς εἰσοδήμα!» . . . Τότε βέβαια δὲ θὰ ἔλειπαν οἱ γαμπροί.

— Πρέπει νὰ ξέρῃς κόρη μου, τῆς εἶπε μὲ πολὺ ὑπερηφάνεια ἡ κ. Λαμιε, πῶς 'κεῖνος ποῦ θὰ ἐρχότανε νὰ σὲ ζητήσῃ τότε, θὰ τοῦ εἰδείνα τὴν πόρτα, γιατί βέβαια θὰ ζήλευε τὴν προίκα σου καὶ ἔχι σένα.

— Πάντα ἡ ἴδια ἱστορία γιὰ τὸ γάμο. Ἄν ἡ κόρη εἶνε φτωγὴ, ὁ ἄντρας φοβᾶται νὰ τὴν πάρῃ· ἂν πάλι εἶνε πλού-

σια, φοβόταν 'κείνη πώς ζητάει τα χρήματά της και όχι 'κείνη βλέπει λοιπόν, αγαπητή μαμμά, πώς είνε καλλίτερο να μείνω ανύπαντρη;

Τότε η κυρία Λαμιέ σηκώθηκε θυμωμένη, γιατί αυτή η ιδέα την έκανε άνω κάτω και με φωνήν τρεμουλιαστή ειπεν: — Όλες η νύξες στην οικογένειά μου παντρεύτηκαν, βέβαια συ δέν θα μείνης πρώτη γεροντοκόρη. Θα παντρευτής, Βελεντίνη, σε βεβαιώ και αν έπρεπε να πάω στην 'Αμερική για να ζητήσω τον άντρα σου.

'Ήσυχα-ήσυχα η κόρη πήγε κοντά στη μητέρα της και με πολλή αγάπη ακύβοντας τώμορφο μαυρόμαλλο κεφαλάκι της με τα μεγάλα και χαϊδευτικά μάτια, κοντά στο μαρμαμένο πρόσωπο της μητέρας της που τα χρόνια της είχανε στολίσει το κεφάλι με κάτασπρο στεφάνι, τή φίλησε. Μην ανησυχής αγαπητή μαμμά! . . . είμαι τόσο ευτυχισμένη κοντά σου, που δέν έχω διόλου όρεξη να φύγω για ν' ακολουθήσω ένα άγνωστο.

— «Ένα άγνωστο», μουρμούρισε η γρηά, για τον όποιο πρέπει όλα να τα θυσιάτης άμα γείνη άντρας σου.

— Άν τύχη και παντρευτώ βέβαια δέν θα ξεχάσω πώς είσαι η καλλίτερη μητέρα.

— Αυτό θα το 'δοουμε, γιατί έχω κάποιον σχέδιο! . . . Επειτα από λίγους μήνες, είπε με κάποιον βεβαιότητα θα είσαι παντρεμένη!

Χωρίς να σιγνηθη, — τόσο συχνά άκουε τή μητέρα της να παίρνει τέτοιες αποφάσεις, — η Βαλεντίνα ειπε γελώντας.

— Είμαστε σύμφωνοι! Μά αυτό δέν πρέπει να με κάμη ν' άργήσω στο μάθημά μου του πιάνου. Και γλήγωρα, γλήγωρα, προστά στο καθρέφτη, φόρεσε το καπελλάκι της, πήρε της μουσικής της, με ένα φίλημα αποχαιρέτησε τή μητέρα της και έφυγε βάλοντας τα γάντια της. Άμα έμεινε μονάχη η κυρία Λαμιέ, κάθισε στενοχωρημένη στη μεγάλη πολυθρόνα της με τα πουπουλένια μαξιλάρια που ήταν κοντά στη φωτιά. Να παντρέψη τήν κόρη της! Ήταν για αυτήν, ανάγκη, καθήκον, καθώς ήταν και να τήν αναθρέψη και να τήν αγαπή. Μά στη ταπεινή ζωή της, της χήρας, καταλάβαινε πώς έφθασε στο πειό δύσκολο μητρικό της καθήκον. Τα μάτια της ακολουθούσαν άθελον το συλλογισμό της: γλήγωρα, γλήγωρα κύτταγε τα λίγα πράματα που είχανε μέσα στη τραπέζια τους, το στενό μπουφέ, το μικρό τραπέζι, της έξη καγκλωπές καρέκλες και το κρεμαστό ρολόι, που δέν ήταν διόλου πλούσια, και έλεγε μονάχη της:

— Είνε πολύ φτωχά, καλά μονάχα για φτωχό γαμπρό. Μά άμέσως άλλαξε γνώμη.

— Μπά! δέν θα βλέπη παρ' μονάχα τή κόρη μου που είνε τόσο όμορφη και τόσο γλυκεία.

Και άμέσως άρχισε να ετοιμάζεται για να πάη να βρή γαμπρό. Καθώς το ειπε και στη Βαλεντίνα η κυρία Λαμιέ ειχε μεγάλες έλπίδες σε μία ιδέα που ειχε βάλει στο δρόμο εδω και δυο ήμερες. Δέν πήγαινε πειά στους μεσίτες, γιατί αυτοί δέν ειχαν γαμπρούς παρ' για πολύ πλούσιες νύφες, δέν ξανάρχιζε τής παλκής γνωριμίες, που ειχε, γιατί πάντα της έλεγαν πώς έχουν κάποιον γαμπρό, μά ποτέ δέν τίν έβλεπε το σχέδιό της ήτον πολύ πειό άπλό.

Σε εσα στίτια με καλό έξωτερικό έβλεπε και ειχαν τήν

έπιγραφήν «Νοικιάζονται κάμαρες για κυρίους» εκεί έμπαινε και με τήν πρόφασι πώς ήθελε να νοικιάση μι' κάμαρα για ένα άνεψιό της από τήν επαρχία, ρώτουσε τήν πορτιέρα με τρόπο για όσους κάθονταν μέσα, σήμαινε σ' όλο το σπίτι και ήθελε να καταλάβη τι είδος άνθρωποι ήταν αυτοί, που έμενον εκεί από τον τρόπο που ζούσανε.

Άμα έβγαινε έξω, σημείωνε με πολύ προσοχή τής πληροφορίες που πήρε, με τή σκέψη άμα κάμη ένα κατάλογο από γαμπρούς, να βρή τρόπο να δούνε τήν κόρη της και ήτανε βέβαια πώς άμέσως θα τήν αγαπούσανε. Δέν ήταν άκόμη όμως διόλου ευχαριστημένη από τής διάφορες βίζιτες της, χωρίς να λογαριάση 'κείνους που ήταν καταχρεωμένοι και ποτέ τους δέν πλήρωναν νοίκι. στού ενός το σπίτι τα πράματα όλα ήταν κατασκονισμένα, τα σετάρια ανοιχτά και έβλεπε μέσα μεγάλη άκαταστασία, πάνου στής καρέκλες έβλεπε κάλτσες και τή λεκάνη γεμάτη με σαπουνό-νερα, και αν και ήταν γραμματέας ύπουργού σημείωνε: *Δέν αξίζει τίποτα, μεγάλη άκαταστασία.*

Στη κάμαρα άλλου ήρε ξεχασμένο πάνου σε μι' καρέκλα ένα κορσέ από τριανταφυλλί μεταξωτό, που όσο και αν ήθελε να τον πάρη για τον κορσέ της γυναίκας που σγύριζε, δέν μπορούσε, γιατί ήτον τόσο όμορφος και τόσο φρέσκος: χωρίς να ζητήση άλλη πληροφορία σημείωνε: *Καλή θέσις, παιδι που έχει μέλλον. διαγωγή πολ' κακή.*

Άλλος περιτριγύριζε το καθρέφτη του με μπιλιέτα από ίπποδρόμικ και πάνου στο τραπέζι του ειχε όλα τα σημάδια χαρτοπαίχτου, έφυγε άμέσως και σημείωσε: *Τόν αγαπάει πολ' η νοικοκυρά, μά είνε χαρτοπαίχτης.*

Χωρίς διόλου ν' απελπισθη απ' όλα αυτά, βέβαια πώς στο τέλος μ' αυτό το τρόπο θα 'βρισκε το γαμπρό που ήθελε για τήν αγαπητή της κόρη, απεφάσισε να πάη τήν ήμερα 'κείνη από το μέρος του Λουξεμβούργου και άρχισε από το πρώτο δρόμο εκεί που ήταν μεγάλη ήσυχία, κυττάζοντας όλες τής πόρτες ως που να βρή τήν επιθυμητή έπιγραφή. Σπίτι για κύριο, νοικιάζεται από τώρα, πληροφορίας.

Τέλος προστά στο Λουξεμβούργο ειχε ότι ζητούσε 'στη πόρτα ενός σπιτιού, χτισμένου από σταχτερά μάραμα και στολισμένου με Καρυάτιδας και με κεντημένα μπαλκόνια. Με δυνατό χτυπόκαρδο, η μητέρα της Βαλεντίνας, μπήκε μέσα σε μι' λαμπροστολισμένη κάμαρα και ρώτησε τή πορτιέρα, τετράπαχη γυναίκα που κάθονταν και διάβαζε. Έχετε σπίτι για κύριο, για νοίκιασμα;

— Ναι, το πρώτο μέσα στην αυλή.

— Πόσο νοικιάζεται, σε παρκαλώ;

— Όχτακόσιες δραχμές... είκοσιπέντε για νερό και πενήντα για τα χαλιά.

— Μπορώ να το δω;

Η χοντρή γυναίκα έκλεισε το βιβλίο της με στεναγμό και της ειπε:

— Πάμε να το δής. Και με δυσκολία άρχισε να περιπατή, και ρώτησε τήν χήρα. Βέβαια δέν το θέλεις για σένα, γιατί δέν το νοικιάζω παρ' σε μοναχό κύριο, που θέλω και να τον περιποιούμαι.

— Μη φοβήσαι, το θέλω για τον άνεψιό μου, της απο-

κρίθηκε η κυρία Λαμιέ, ένα πολ' καλό παιδί, πλούσιο, και γενναϊόδωρο. Και άμα ειχε πώς η ύψι της άλλαξε, καθώς πήγαιναν μέσα στην αυλή τήν ρώτησε. Αυτός που φεύγει είνε καλός;

— Ο κύριος Τονιόν! τής αποκρίθηκε η πορτιέρα, είμαι απελπισμένη που φεύγει. Παιδί ήσυχο, ταχτικό, ποτέ δέν άργουσε να πληρώση το νοίκι του... και τόσο ευγενής που ποτέ δέν έφευγε χωρίς να με ρωτήη τι κάνω.

— Γιατί φεύγει λοιπόν;

— Η δουλειά του είνε στην άλλη άκρη του Παρισιού, διωρίστηκε πρώτος γραμματέας της δημαρχίας της Βατυνιόλης στην άλλη άκρη του Παρισιού με πέντε χιλιάδες δραχμές και τόσα άλλα.

Η μητέρα της Βαλεντίνας αισθάνθηκε ανατριχίλα από τήν ευχαρίστησι: αυτός τέλος φαίνονταν πώς θα ήτανε κατ'άλληλος για να γείνη γαμπρός της. Μά χωρίς τίποτα άκόμη ν' αποφασίση, έπρεπε πρώτα να δή το σπίτι του, γιατί πάντα έλεγε:

«Πές μου πώς κάθεται, και θα σου πω τι είσαι».

Μέσα στο γραφείο, στη κρεβατοκάμαρα και σ' όλο τ' άλλο σπίτι ήτον τάξι μοναδική, μά και αυτό τάραζε για μι' στιγμή τήν κυρία Λαμιέ: έσκέφτηκε ένας άνθρωπος τόσο ταχτικός βέβαια δέν θα είνε πολ' νέος, και με τρόπο και μεγάλη άδικφορία ρώτησε τήν πορτιέρα:

— Ο νοικάρης σου θα έχη βέβαια τήν ηλικία του;

— Μόλις τριάντα χρόνων.

Η χήρα τόσο χαρά αισθάνθηκε που της ήρθε να καταφιλήση τήν καλή γυναίκα, μά κρατήθηκε και έφυγε κατευχαριστημένη και σημείωσε μονάχα *Κύριος Ταυλόρ, 80, όδός Ασάς: ο γαμπρός που γύρενα.*

Χωρίς να ζητήση άλλου πουθενά γύρισε στο σπίτι της. Και άμέσως χωρίς να χάση καιρό, από φόβο μήπως χάση το γαμπρό, έγραψε πάνου σ' ένα σταχτερό χαρτί περιτριγυρισμένο με μι' λεπτή μαύρη γραμμίτσα:

«Κύριε,

«Μιά άγνωστη που σας εκτιμά και ένδιαφέρεται για σας, όπως αξίζετε, θα ήταν πολ' ευτυχισμένη, αν μπορούσε να κάμη κάτι για τήν ευτυχία σας.

«Ο άνθρωπος δέν είνε κανωμένος για να ζή μοναχός: έχει ανάγκη από μι' γυναίκα για να φωτίση τή ζωή του με τή χάρη της και το χαμόγελό της.

«Βέβαια θα στενοχωριέστε μοναχός και αφού είπτε νέος τόσο σοβαρός και καλός θα συλλογίζεστε να παντρευθήτε.

«Έλθετε τήν Κυριακή εις τας δύο στο περιβόλι του Λουξεμβούργου κοντά στο άγαλμα της βασίλισσας Βέρτας, θα δήτε στο πλάι τής μητέρας της μι' θυμωμένη κόρη (χαρκτηριστικά: *μελαγχροινή, μεγάλα μάτια, όμορφη μύτη, μικρό στόμα*) θα σας άρέση είμαι βεβαιά». Και ύπόγραψε.

«Μιά άγνωστη φίλη ευτυχισμένη να κάη τήν ευτυχία ενός καλού νέου».

Η τρεις μέρες που έπρεπε να περιμένη η κυρία Λαμιέ ως τήν Κυριακή της φάνηκαν σαν να ήτανε αιώνες και ποτέ μυστικό, — γιατί δέν ειπε τίποτε στην κόρη της από φόβο μήπως τήν συγκινήση, — δέν κρατήθηκε με περισσότερο κόπο. Όλη τήν ήμερα ειχε πυρετό και τήν νύχτα παραμίλαγε. Τέ-

λος ήρθε η επιθυμητή ήμερα, το άπόγεμα της Κυριακής και αφού στάθηκε με πολ' μεγάλη προσοχή στη τουαλέττα της κόρης της, η μητέρα της τήν έφερε στο τόπο του συναπαντήματος.

Ήταν έξοχο με τήν όμορφη 'κείνη μέρα του Όχτώβρι το βασιλικό περιβόλι. Καθισμένη κάτω απ' τ' άγαλμα της βασίλισσας Βέρτας η Βαλεντίνα χωρίς διόλου να μιλή, θαύμαζε τή χρυσή βροχή που κάνανε ανάμεσα στα φύλλα η ώχρες άχτίνες του ήλιου και τα ήσυχα νερά της μικρούλας λίμνης που μέσα παίζανε με ευχαρίστησι οι κύκνοι και σηκόνανε σε κάθε βουτιά τους βροχή από διαμάντια και μαργαριτάρια μέσ' από τα ήσυχα νερά της, και τα μάτια της και το στόμα της γελούσαν και 'βρισκε καλή τή ζωή ανάμεσα σε τέτοια φύσι.

Η μέλλουσα πεθερά και 'κείνη δέν έλεγε τίποτα, μονάχα κύτταζε όλόγυρά της, για να μαντέψη μέσα στο κόσμο που πηγαινόηχρονταν το γαμπρό που πρόσμενε. Εάφνου χωρίς να μπορέση να κρατήση τή συγκινήσι της άρπαξε τή κόρη της από το χέρι.

— Νά τον!

Η Βαλεντίνα που ταξείδευε σ' άλλους κόσμους ξαφνιάστηκε.

— Ποιον;

— Κείνον που θα παντρευτής, εκεί... δεξιά, κείνος ο νέος που μάς κυττάζει με προσοχή.

— Ά! μαμμά μου!... μαμμά μου! Και η νέα κόρη άρχισε να γελάη μ' όλη της τή καρδιά, και τα γέλοια της άκούγονταν κρυστάλλινα και άληθινά.

Το πειό παράξενο είνε πώς η κυρία Λαμιέ ειπε τήν αλήθεια.

Τρεις μήνες πέρασαν και ο Μάρκελος Τονυλόρ, κατενθουσιασμένος από τής χάρες της Βαλεντίνας, τήν έπαινε γυναικά του. Και οι πειό φρόνιμοι όμως άνθρωποι έχουνε τήν ματαιότητά τους έτσι και ο ευτυχισμένος γαμπρός άκόμη ζητάει τ' όνομα της καλής του φιλενάδας που ήξερε να εκτιμήση τόσο καλά τήν αξία του.

(Κατά το Γαλλικόν)

Ειρήνη Νικολαΐδου

Η ΑΝΕΜΩΝΗ

Έκει στο λόφο τόν άντικρυτό,
Στο χιονισμένο το γυμνό το βράχο,
Μεσ' στο χειμώνα είδα ταπεινό
Μικρό λουλούδι π' άνθιζε μονάχο.

—
Σάν πεταλούδα μ' άνοιχτά φτερά,
Σάν όμορφο παρήγορ' άγγελούδι
Μέσα στη θλίψη έχυσε χαρά
Κ' εστόλιζε το βράχο το λουλούδι.

—
Τα κάλλη του τ' άγνά τ' άγγελικά
Έξήλεθα και στο λουλούδι' άπλόρω
Δέν τόκοφα... το φίλησα γλυκά
Και τούπα με συγκινήσι με πόνο:

«Γιὰ πές μου, ἀνεμώνη μου χρυσή,
 Στὸ κρύο πῶς ἀνθείς καὶ λουλουδίεις ;
 Στὸ γέρω τὸ χειμῶνα πῶς ἐσὼ
 Τὰ νεῖατα καὶ τὰ κάλλη σου χαρίζεις ;

«Ὅσο κι' αὐτὴ ἡ χιονάτη 'μυδαλιὰ
 Μὲ τὸ λευκὸ, τὸ δροσερὸ τῆς χρῶμα,
 Π' ἀνολγεὶ στοῦ Γενάρη τὰ φιλιὰ,
 Ὅσο κι' αὐτὴ δὲν ἀνθῆσεν ἀκόμα.

Καὶ σὺ, μικρὸ λουλουδί τρυφερὸ,
 Πῶς ἀψήφας τοῦ Γενarioῦ τὴ φόρα ;
 Πῶς ἔρχεσαι ἀμέριμνο φαιδρὸ
 Τὴν ἀνοιξὶ νὰ μᾶς 'θυμῆς τώρα ;

«Ὀλὴ τὴ γῆ Ξηραίν' ἡ παγωνιά,
 Ὁ ἀνεμος τρομακτικὰ σφυρίζει,
 Πῶς ἀψήφας τὴ βαρυχειμωνιά ;
 Τὸ κρύο τοῦ βορειῶ δὲ σὲ φοβίζει ;

Γιὰ τὰ στολλοῦς τὰ γυνῶν βουιὰ,
 Τοὺς κάμπους τοὺς γεμάτους ἀπὸ χιόνι,
 Τοὺς βράχους τοὺς ξηροὺς παρτοτεινὰ
 Ποιὸς σ' ἔστειλε γλυκερὰ μου ἀνεμώνη ;

Πές μου, μὴ κάτω νεύεις τροπαλιή.
 Τότε θαρρῶ πῶς τ' ἄνθος ἐκινήθη,
 Πῶς σήκωσε ψηλὰ τὴν κεφαλή
 Καὶ μὲ γλυκερὰ φωνὴ πῶς μ' ἀπεκρίθη :

«Ὅταν στεράλ' ἡ φύσι καὶ πορῆ
 Σὲ σάβαρο λευκὸ σαβανωμένη,
 Ὅταν πικρὰ ὁ οὐρανὸς θρηνη
 Κι' ὁ ἥλιος μας βαθεῖα κρυμμένος μένη,

Ὅταν ὀρμὴ μεγάλη τοῦ βορειῶ
 Καὶ παγωνιά κάθε κλαδί Ξηραίνη
 Ναὶ τότε, γιὰ μικρὴ παρηγοριά,
 Ὁ Ὑψιστος στὴ γῆ κ' ἐμένα στέλνει,

Μὲ στέλνει στοῦ χειμῶνα τὸν ψυχρὸ
 Χαμόγελο φαιδρὸ γιὰ τὰ χαρίσω
 Καὶ μ' ἕνα μου λουλουδί δροσερὸ
 Τὴ φύσι τὴ θλιμμένη νὰ στολλῶ.

Μὲ τὴ μικρὴ μου χάρι κι' ὀμορφιά
 Τοῦ ἡλίου μοιάζ' ὀλόφωτη ἀχτίδα,
 Ποῦ σχίζει τὴν πυκνὴ τὴ συννεφιά
 Καὶ φέρνει τὴ χάσά καὶ τὴν ἐλπίδα.

Μοιάζω χρυσὸ δοξάρι τ' οὐρανοῦ,
 Ποῦ βγαίνει στῆς βροχῆς τὴν παρακάλη
 Καὶ φέρνει 'μὰ ὑπόσχεσι στοῦ τοῦ
 Ναί, τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσι μεγάλη.

Μ' ἀγάπης λέξι μοιάζω μαγική
 Ποῦ τῆς ψυχῆς τὸν πόνο βαλσαμώνει,
 Μ' ἐλπίδα μοιάζ' ἀκόμα σπλαγχνική
 Ποῦ τὴν καρδιά τ' ἀνθρώπ' ἀναφτερώνει.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου

ΛΟΥΙΖΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΙΝΕΛΛΗ

Τὴν πινακοθήκην τῶν Κερκυραίων γυναικῶν στολίζει ἔτι μία εἰκὼν ὡραία, ἐν ὄνομα λησμονηθέν, ἀγνωστον ἴσως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, ἣν τόσον ἐτίμησεν ὁ οἶκος Κυριακῆ, ὁ ἀπὸ τριῶν ὅλων αἰῶνων ἐπιφανῆ καταλαβὼν θέσιν καὶ εἰς Ἰταλίαν καὶ εἰς Κέρκυραν, ὅπου εἰς κλάδος αὐτοῦ διὰ λόγους κληρονομικοὺς μετωνομάσθη Βοσσολίνος.

Ἡ Ἰταλία συμμερίζεται καὶ πάλιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν τιμὴν τῆς καταγωγῆς τῆς σοφῆς ταύτης γυναικός, διότι εἰς Ἰταλίαν ἐγεννήθη καὶ ἔδρασε φιλολογικῶς καὶ ἡ μήτηρ τῆς Ἐλισάβετ Κυριακῆ ἦτο Ἰταλίς ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων γυναικῶν τῆς Φλωρεντίας.

Ποιήτρια δόκιμος ἡ Ἐλισάβετ Κυριακῆ ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντίᾳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου πλουσίαν συλλογὴν ποιησῶν τῆς, ὡς καὶ ὡραίαν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἰταλικὸν μετάφρασιν τοῦ Φενελῶνος «περὶ ἀνατροφῆς τῶν κορασιῶν», ἐκδοθεῖσαν ἐν Παδοῦῃ τὸ 1822.

Ὁ πατὴρ τῆς Λουίζης Ἰωάννης Κυριακῆς, υἱὸς τοῦ Σπυρίδωνος Κυριακῆ καὶ τῆς Αἰκατερίνης Παλατιανοῦ, ἐξεπατρίσθη νεώτατος, μεταβὰς εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του καὶ ἀποκτασταθεὶς ἐκεῖ. Ἦτο ἐπίσης ἀνὴρ εὐρυτάτης μαθήσεως καὶ συγγραφεὺς δεινός, ὡς καταφίνεται ἐκ τοῦ σοφοῦ συγγράμματός του, «Instituzione Catechistiche».

Κόρη τοιοῦτων γονέων ἡ Λουίζα Κυριακῆ ἐπόμενον ἦτο καὶ ἐκπαιδεύσεως ἀρίτιας νὰ τύχη καὶ φυσικῶς νὰ ἦναι προικισμένη μὲ ἐφόδια ὑπεράτης νοσημοσύνης καὶ ἀντιλήψεως, παρὰ γόντους ἀπαρκαίτους διὰ τὴν μετέπειτα ἐν τῷ ἐνεργῷ βίῳ δράσιν τῆς.

Μόνη μετὰ τῶν ὅλων τῶν ἐπιφανῶν Κερκυραίων γυναικῶν ἡ Λουίζα Κυριακῆ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς ζωγραφικῆς, καὶ διεκρίθη ὡς ζωγράφος, ἴσως διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας πᾶς λίθος ἔχει καὶ καλλιτεχνικὴν ἱστορίαν καὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἀὴρ αὐτὸς φαίνεται ἀντιπάλων τὸ ἀτελείωτον ἔσμα τῶν μουσῶν.

Φύσις καλλιτεχνικὴ προνομιούχος ἐπεδόθη εἰδικῶς εἰς τὴν θεραπείαν τῶν μουσῶν, ἐναλλάσσουσα τὸν χρωστικῶν μὲ τὸν κάλαμον καὶ ψάλλουσα τὰ κάλλη τῆς δημιουργίας καὶ τὰς σκηνὰς τοῦ καθ' ἑκάστην βίου, μεθ' ὅσας εὐκολίας καὶ χάριτος ἐζωγράφιζεν αὐτά.

Νεωτάτη ἐγένετο σύζυγος ἀνδρὸς διακεκριμένου, τοῦ Ἰταλοῦ Μινέλλη, μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθη εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ γνωστοῦ ἐν Ροβίγῳ τῆς Ἰταλίας τυπολιθογραφικοῦ καὶ ἐκδοτικοῦ καταστήματος Μινέλλη, τοῦ προχθέντος εἰς ἠθυμαστὴν τελειότητα, χάρις εἰς τὸ ἐνεργὸν μέρος, τὸ ὅποσον ἔλαβεν εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἡ νεκρὰ τοῦ Μινέλλη σύζυγος.

Εἶναι ἡ μόνη μετὰ τῶν συμπολιτῶν τῆς, ἣτις κατήλθε καὶ εἰς τὸν πραγματικὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἣτις μεθ' ὅλην

τὴν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν μόρφωσίν τῆς δὲν ἀπὴξίωσε νὰ τεθῆ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐμπορικῆς καθαρῶς ἐπιχειρήσεως, παρὰ τὸ πλευρὸν ἀνδρός, ὅστις ἐξετίμησε τὸν διοικητικὸν νοῦν τῆς καὶ ἐπωφελήθη τοῦ πρακτικοῦ τῆς πνεύματος.

Δὲν ἀνῆκει αὐτῇ, ὡς ἡ Ἰσπελλὰ Θεοτόκη καὶ ἡ Ἀλβῆνα Μηνιάτη, εἰς προνομιούχον τοῦ πλούτου οἶκον, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε εἰς φιλολογικὰς αἰθούσας βασιλεύει, οὔτε ὑπὸ ἠθυμαστῶν περιβάλλεται.

Ὡς ἡ μήτηρ τῆς ἠναγκάσθη εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, τὸν συμβάντα ἐν Τρεβίζῳ τὸ 1812, νὰ ἀναλάβῃ, τὴν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Ἰταλίᾳ, ἴδρυσιν προτύπου Παρθεναγωγείου ἐν Μονσελίτσε. Οὕτω καὶ αὐτὴ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῆς ἀνέλαβε νὰ ἐργασθῆ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐδρασίαν τοῦ ὀνομαστοῦ καταστάσαντος βραδύτερον τυπολιθογραφίου του.

Τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ ἐξακολουθήσῃ γράφουσα καὶ δημοσιεύουσα ὡραίας ποιήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνονται αἱ ἀκόλουθοι : La felicità coniugale, ὠδὴ σαπφική, ἐκδοθεῖσα ἐν Ροβίγῳ τὸ 1833. — Sciolti ἢ scroopia φύλλα, ἐκδοθέντα τὸ 1834. — Per le nozze Michielazzi-Scaramuzza, ὠδὴ, ἐκδοθεῖσα τὸ 1836. Σαπφική ὠδὴ 1836. L'aube matinale du Mariage (Romance) ἐξεδόθη τὸ 1838. Rime varie.

Ἀλλὰ καὶ εἰς συλλογὰς καὶ ἀνθολογίας εὐρίσκονται δημοσιευμέναι διάφοροι αὐτῆς ποιήσεις καὶ εἰς τὴν ἐν Παδοῦῃ δὲ ἐκδοθεῖσαν τὸ 1835 συλλογὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Raccolta in morte di Antonietta Trevisan Gabaldi» ὑπάρχει ὡραία ὠδὴ τῆς Λουίζης Κυριακῆ Μινέλλη, ἣτις πολὺ ἐπληνέθη εὐθὺς ὡς ἐξεδόθη ἐν τῇ ἐν λόγῳ συλλογῇ.

Ἡ Λουίζα Κυριακῆ δὲν ὑπῆρξε μόνον καλλιτέχνης ὀνομα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΘΥΜΑ

Εἰς τὴν Ρωσίαν μάλιστα, ὅπου ὁ χριστιανικὸς φανατισμὸς διατηρεῖ τὰ πνεύματα εἰς μείζονα ἢ ἄλλαχού ἕξασιν καὶ τὸ ἐμπορικὸν καὶ τοκογλυφικὸν πνεῦμα τῶν Ἑβραίων ἐγέννησε σπουδαῖον συναγωνισμὸν καὶ ἐδημιούργησε χρηματιστικὴν ὑπεροχὴν τοῦ λαοῦ τούτου ἐπὶ τῶν συναγωνιζομένων ἰθαγενῶν καὶ ξένων, αἱ κατὰ τῶν Ἑβραίων προφάσεις πρὸς ἐξέγερσιν καὶ διωγμοὺς ἐπιζητοῦνται μετὰ μεγαλητέρας ἢ ἄλλαχού σπουδῆς.

Δικαία λοιπὸν ἦτο ἡ ἀνησυχία τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων μὲ τὰς ἀσκητικὰς ἐκ τῆς οικονομικῆς διατίτης ὕψεις των καὶ μὲ τὰς ρυπαρὰς στολάς των. Ἐφαίνοντο σκεπτόμενοι, ἐὰν ὤφειλον νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἐργάσιμον ἡμέραν των ἢ νὰ ἀνταλλάξωσιν αὐτὴν μὲ τὴν ἐπιμένειν Παρασκευῇ, καλεῖοντες τὰ ἐργαστήρια καὶ ἀποσυρόμενοι εἰς τὰς οἰκίας των, χάριν μείζονος ἀσφαλείας.

Ἐνῶ ἐφαίνοντο διαττάζοντες ἐτι περὶ τοῦ ληπτέου μέτρου, ἔλκθρον οἰκογενειακὸν, πυρόμενον ὑπὸ ὡραίου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἵππου καὶ ὀδηγούμενον ὑπὸ ἠνιόχου, φέροντος οἰκοστολῆν, ἐφάνη κάμπτον τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Bichelieu, διέσχισε τὸ τετράγωνον τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀπὸ ρητῆρος ἐλαύνον τὴν ὁδὸν Αἰκατερίνης. Ἡ διάβασις τῆς ἀμάξης ταύτης ἐφάνη ὡς ἠλεκτρίσασα τὰς διαφόρους τῶν συσκεπτο-

στῆ καὶ καλὴ σύζυγος, ἀλλὰ καὶ καλὴ καὶ στοργικὴ μήτηρ, ἐπιδοθεῖσα μετ' ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς Γουσταίου Μινέλλη, ὅστις ἀνεδείχθη ἀντάξιος τοιαύτης μητρὸς καὶ κατέλαβε διακεκριμένην θέσιν εἰς τὴν ἰταλικὴν φιλολογίαν καὶ δημοσιγραφίαν. Εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορήματος *La Signora del Goceano*, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πολυτιμωτέρων συνεργατῶν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας τοῦ Καντοῦ ὡς καὶ πολλῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων καὶ ἀπεβίωσεν εἰς τὰς Ἀντίλλας τὸ 1886, ἀκριβῶς εἴκοσιν ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(Ἀναπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Ἡ ἀληθῶς φιλόκαλος γυνὴ διακρίνεται ὄχι ἀπὸ τὰ φορέματα, ἀτινα φέρει ἐνώπιον τῶν ξένων καὶ εἰς τὰς ἐπίσημους παραστάσεις, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ἐνδυμασίας τῆς καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἀσπορροῦχων τῆς. Περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι τὰ ἀσπορροῦχα πρέπει νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ ὅτι ἡ καθαριότης εἶναι ὁ ὑπέρτατος καὶ ἀπόλυτος τούτων στολισμὸς.

Κατ' αὐτὸς εἶχε παρατηρηθῆ τάσις τις χρωματιστῶν ἐσωροῦχων, ἡ ὁποία εἶχε προέλθει ἀπὸ τὴν συνήθειαν τῶν χρωματιστῶν ἐσωφορέων. Εὐτυχῶς ἡ τάσις αὕτη κατηργήθη, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ οἱ συρμοὶ τῶν ἐσωροῦχων μὲ τὰ ἐξωγκωμένα μανίγια καὶ οἱ παραφουσκωμένοι ποδόγυροι καὶ ὅλαι αἱ ἀηδεῖς ἐξογκώσεις τῶν φορεμάτων, τὰ ὁποία ἀπὸ τινος εἰσέρχονται εἰς φάσιν κῆπος λογικωτέρων.

Ὅλα τὰ ἐξογκώματα κατέπεσαν, ὅλα μετεβλήθησαν, ἔγειναν ὀμαλὰ καὶ φυσικά. Τὰ μεσοφόρια μας μόνον φροφουρίζουν ἀκόμη, διότι δύσκολα θὰ ἀπομάθωμεν τὴν μελωδικὴν αὐτὴν μουσικὴν τῆς μετᾶξης, ἡ ὁποία μὲ τόσην μᾶς περιβάλλει χάριν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πίπτουν καὶ αὐτὰ ἴσως θὰ σιωπήσωσιν. Τὰ μανίγια μας ἐστένευσαν τόσον, ὥστε δὲν διαφέρουν διόλου ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ κολλητὰ μανίγια, τὰ ὁποία πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἔφεραν αἱ μητέρες μας. Τὰ ὑφάσματα τοῦ συρμοῦ συμβαδίζουν μὲ τὸν συρμόν. Εἶναι ἐξόχως μαλακὰ καὶ λεπτὰ ὡς πέπλοι ἀρχαίων θεῶν. Εἶνε ὁ θρίαμβος τῶν ὑφασμάτων τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν βασιλεῖον τῶν

μέμων ὀμάδας, διότι παρευθὺς ὄλοι διέκοψαν τὰς συνομιλίας των καὶ ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἐν καλπασμαῶ βαινδύσης ἀμάξης. Μετὰ πάροδον δευτερολέπτων τινῶν ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ ἐνδὸς ἐκ τῶν πυκνοτέρων ὀμίλων. Παρευθὺς δύο ἐκ τῶν προϊσταμένων, οὕτως εἶπεῖν, τῆς συγκεντρώσεως, ὥστε ὑπέκοντες εἰς ἀόρατον σημεῖον τοῦ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἀπεσπάσθησαν τῶν συντρόφων των καὶ ἔδραμον ἕκαστος πρὸς αὐτὴν.

Μὲ τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς ἐδάφους καὶ τὸν ἕτερον ἐν τῷ ἐλκθρῷ ἐφάνη τότε, περιβεβλημένος εἰς παχείαν γούναν, κύριός τις μεσήλιξ, ἀμέμπτου ἐξωτερικοῦ, ἀριστοκράτης κατὰ τὸ φαινόμενον ὅστις ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ μετὰ σπουδῆς καὶ ζωηρότητος πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας οἵτινες εἶχον πλησιάσει. Ἡ φυσιογνωμία καὶ αὐτοῦ, εὐθὺς ὡς ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς κατώρθου νὰ τὸν ἀπογυμνώσῃ τῆς πλουσίας καὶ ἀριστοτεχνικῆς ἐνδυμασίας του καὶ τοῦ ψιμυθίου τῶν ἐπιμελημένων τρόπων, ἔφερε τὸν αὐτὸν τύπον τῆς μεγάλης ἐκεῖ ἑβραϊκῆς οἰκογενείας. Ἡ γλώσσα, ἣν ἐλάλει καὶ τὸ ὄργανον ἐτι τῆς φωνῆς, ἦτο τὸ αὐτὸ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τοῦ ἱερατικοῦ τόνου, ὅστις ἐχρωμάτιζε τὴν ἰδικὴν του ὀμιλίαν, ὡς ἀνθρώπου γεννηθέντος καὶ ἀνατραφέντος ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐξωκειωμένου μᾶλλον πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον τονισμὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτοῦ κινήσεων, εἶχον ἤδη καρφωθῆ τὰ βλέμματα ὅλων τῶν πλησίον ἰσταμένων Ἑβραίων, οἵτινες ἐν τῇ ἐκστατικῇ προσηλώσει τῶν γαλανοφαίων καὶ σπινθηροβολούντων πονηρῶν ὀφθαλμῶν των, ἐν τῇ πεποιθήσει, ἣν ἐφαίνοντο τρέφοντες πρὸς αὐτόν, ἐν τῇ προσδοκίᾳ καλῆς τινος εἰδήσεως, ἀπέθλου ἀληθῆ εἰκόνα τῶν πατέρων των, εὐρισκομένων πρὸ

ἀραχνοειδῶν ὑφασμάτων τῆς ἀμιμήτου κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, τὰ ὅποια εἰσάγονται ἤδη καὶ ἐδῶ εἰς τὰς ἐσπερίδας, φερόμενα ἐπὶ χρωματιστῶν μεσοφορίων διαφόρου χρώματος.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ χρῶμα τοῦ ἀραχνοειδοῦς μεταξωτοῦ τονίζεται ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ὑπ' αὐτὸ κατὰ παράδοξον ἐντελῶς τρόπον. Οὕτω ἐρυθρὸν φέρεται ἐπὶ μεσοφορίου ἐκ λευκῆς μετάξης, ρόδινον ἐπὶ μεσοφορίου ὠχροῦ καὶ κυανοῦ ἐπὶ ἰοχρόου. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς τῶν χρωμάτων καὶ ὑφασμάτων θὰ συνεχισθῇ καὶ κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ὅταν τὰ φορέματα ταῦτα θὰ φέρονται καὶ τὴν ἡμέραν.

Τὰ τρίχα καὶ τὰ κεντήματα παίζουν πάντοτε μέγαν ρόλον, στολισμένα ἀπὸ πούλιες καὶ χάνδρες καὶ μεταλλικοῦς λίθους. Καὶ οὐδὲν ὠραιότερον τῶν φορεμάτων τῶν χορῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων λαμποκοποῦν ὡς ἀληθινὰ ἄστρα, ὅλα αὐτὰ στρογγύλα κέρματα, τὰ ὅποια ἐνίστε μιμοῦνται καὶ τοὺς ἀδάμαντας αὐτοὺς ἀκόμη καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων τοὺς πολυτίμους λίθους.

Ὡς μανθάνω ἔχετε εἰς μεγάλην μόδαν τὰς ὠραίας μεταξωτὰς ὀμπρέλλας τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Ἔχετε δίκαιον καὶ πρέπει ὅλοι αἱ Ἕλληνίδες νὰ ἐφοδιασθῆτε μὲ τὰς ὀμπρέλλας αὐτάς, διότι ἐδῶ τὰ ἐργοστάσια, τὰ ἐργαζόμενα διὰ τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον, ἐψεύτισαν τόσον τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματά των, ὥστε τὰ περισσότερα εἶναι ἀπὸ χόρτον.

Ἐπειτα αἱ ὀμπρέλλαι αὐταί, ἂν κρίνω ἀπὸ αὐτὴν ὅπου μοῦ ἐστὲιλατε, ἔχουν κομψότητα ἐντελῶς Παρισινήν, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν κατορθώνουν βέβαια τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐργοστάσια τῶν ὀμπρελλῶν, τὰ ὅποια ἐφοδιάζουν ὅλην τὴν ἀγοράν σας.

Παρισινή

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἀξιώτου διηγήματα. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη εἰς ὠραῖον τόμον συλλογὴ πρωτοτύπων διηγημάτων τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν λογογράφου καὶ μεταφραστοῦ τοῦ Δαίμονος τοῦ Λερμοντώφ κ. Π. Ἀξιώτου. Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Ἀξιώτου εὐμορφα, τρυφερά, ψυχολογημένα, μὲ ἥρωας καὶ ἡρωίδας ἐκλεκτάς, μὲ πολλὴν ζωὴν καὶ ἀλήθειαν μέσα των, ἀποτελοῦν ἐν ὠραῖον βιβλίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ διέλθῃ ὥρας πολὺ εὐχαρίστους.

Ξενοκρατία καὶ Βασιλεία. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη παρὰ

τοῦ Μωϋτέως καὶ ἀκροωμένων τῶν ἀποκαλυπτικῶν λόγων του.

Ἡ ὁμιλία του δὲν διήρκεσεν ἐν τούτοις πολὺ. Μετὰ ταχεῖαν κίνησιν τῆς χειρὸς πρὸς τὸν πῖλόν του, ὃν μόλις ἔθιξεν, ὁ μεσηλιεὺς κύριος ἀνέσυρε τὸν πόδα του πρὸς τὴν ἄμαξαν, ὁ κορμὸς τοῦ σώματός του ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, τὸ ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου περιχύμαμα τοῦ ἐλκλήθρου ἐσκέπασεν αὐτὸν μέχρι τοῦ λαιμοῦ καὶ ἡ ἄμαξα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ πάγου, ἀκολουθοῦσα ἤδη τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, μεθ' ὅσης ταχύτητος εἶχε φθάσει πρὸ ὀλίγου.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἐστράφησαν ἀμέσως πρὸς τοὺς συντρόφους των καὶ διὰ δύο λέξεων των, μεταδοθεῖσάν ἀστραπιαίως ἀπὸ ὀμίλου πρὸς ὄμιλον, ἐπέφερον τὴν ἄμεσον ὅλων τῶν καθ' ὄλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Δικατερίνης συνηθροισμένων διάλυσιν. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας δὲν εἶχε παρέλθει καὶ ἡ πρότινος τόσον θορυβώδης ὁδὸς ἦτο ἐντελῶς ἔρημος. Πάντα τὰ καταστήματα, ἀπὸ τῶν μεγάλων καὶ πολυτελῶν τοιούτων, μέχρι τῶν ἐν εἴδει τρωγῶν παραπηγμάτων καὶ τῶν εἰδεχθῶν ὡς τάφων ὑπογείων εἶχον κλεισθῆ, χωρὶς οὔτε σκιὰ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ἐκ τῶν πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ συνοστιζομένων νὰ παρατηρηθῆται που. Ἡ διαταγὴ εἶχε δοθῆ ἐκ τῶν ἄνω. Οἱ Ἑβραῖοι διέτρεχον κίνδυνον.

* *

Ὅσοι δὲν ἔζησαν εἰς τὸ ρωσικὸν κράτος, δὲν δύνανται νὰ σχηματίσωσιν ἰδέαν τῆς ἐπισημότητος, μεθ' ἧς περιβάλλονται ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τῆς διοικήσεως, οἱ κατέχοντες οἰονδήποτε ἱεραρχικὸν ἀξίωμα. Ἰδίως οἱ ἐφαρμοσταὶ τοῦ νόμου καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ θεωροῦνται ὡς ἀληθεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ ὑπερτάτου ἄρχοντος, πρὸ αὐτῶν δὲ τρέμων καὶ ἐν συγκινήσει ἀρρήτῳ παρίσταται ὁ λαός, ἀδία-

τοῦ βουλευτοῦ Θεσσαλίας κ. Ι. Φιλαρέτου μελέτη πολιτικὴ, δι' ἧς ἀναζητοῦνται αἱ αἰτίαι τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καταπτώσεως καὶ ἰδία τῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον διαδραματισθέντων.

Φιλολογικὴ Ζωή. Τοιοῦτον φέρει τίτλον νέον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀνὰ δεκαπενθήμερον. Δὲν εἶνε τοῦτο τὸ ἀγγεληθὲν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῶν κ. κ. Παλαμᾶ καὶ Ξενοπούλου, ὑπόσχεται ὅμως ἐργασίαν φιλολογικὴν εὐσυνείδητον. Εἰς τὴν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα πᾶσαν πρόοδον.

Ἀττικὴ Ἴρις. Καὶ ἕτερον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐξεδόθη ἐπίσης, μὲ συνεργάτιδας κυρίας καὶ δεσποινίδας, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι ὀριστικῶς πλέον ἡ φιλολογία ἀνοίξεν εὐρείας τὰς θύρας τῆς εἰς τὸ φῶλον μας.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ Γαλλικὸν Θέατρον, ἔδωκε τὴν σειρὰν τῶν ἀγγελθεισῶν παραστάσεων του μὲ συρροὴν πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὅστις τόσον διασκεδάζει, καὶ τόσον τὸ ὑποστηρίζει, ὥστε νὰ ἀποφασίσῃ παρατείνῃ διὰ τινος ἔτι ἡμέρας τὴν ἐδῶ διαμονὴν του. Σήμερον μετὰ μεσημβρίαν δίδεται οἰκογενειακὴ παράστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμποροῦν νὰ παρευρεθοῦν καὶ νεάνιδες.

ὑΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΛΙΝΟΣΤΟΥΝΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ

Ἡ κ. Ἐρατὼ Δαμία δρ. 5. Αἱ ἐν Γιουργέβῳ Ἕλληνίδες τῆ πρωτοβουλία τῆς κ. Β. Μέξη καὶ Π. Φουρνιάρικη φρ. χρ. 620 καὶ 30 %, αἱ ἐκ Κορώνης κ. κ. Βεργογιαννοπούλου δρ. 8, Δαδινάκη δρ. 5 καὶ ἀνώνυμος δρ. 2.

Καὶ αἱ μὲν ἐκ Κορώνης καὶ Γιουργέβου ἀπεστάλησαν πρὸ μηνὸς πρὸς τὴν Πρόεδρον τῆς ἐν Βόλῳ Ἐνώσεως τῶν «Ἕλληνίδων», τῆς συσταθείσης ὑπὲρ τῶν παλινστούτων Θεσσαλῶν, ἡ δὲ ἐκ 5 δρ. τῆς κ. Δαμία ὡς καὶ 12 φρ. χρ. ἀποσταλέντων παρὰ τοῦ ἐν Κ/πόλει κ. Θ. Ἰορδανίδου πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἔφορον τῆς «Ἐνώσεως» ὑπὲρ τῶν παλινστούτων Θεσσαλῶν δα Σοφίαν Βαλτατζῆ.

κρίτως τῆς κοινωνικῆς ἐκάστου θέσεως.

Πρὸ μεγάλης τινὸς καὶ εὐπρεπεστάτης οἰκοδομῆς ἵστατο ἤδη τὸ ἔλκληθρον, τὸ ὁποῖον πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας διέσχισε τὴν ὁδὸν Δικατερίνης καὶ μετὰ σπουδῆς κατήρχετο αὐτοῦ ὁ ἐν αὐτῷ μεσηλιεὺς καὶ καλῶς ἐνδεδυμένος κύριος. Περί τὸ μέγαρον τοῦτο παρατηρεῖται μεγάλη κίνησις, καὶ ὡσεὶ συνωστισμὸς περιέργων. Κλητῆρες, φρουροί, ἀστυφύλακες ἀπομακρύνουσι τὸν συρφετόν, εὐθὺς ὡς ἐπεφάνη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἔφιππος φρουρὰ, συνοδεύουσα φορεῖον μέλαν κλειστόν, μὲ μικροσκοπικὴν μόνον θυρίδα ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῶν πλευρῶν. Τὸ φορεῖον τοῦτο ἔστη πρὸ τοῦ αὐτοῦ μεγάρου, πρὸ τοῦ ὁποῖου εἶχον μὲν ἴδει πρὸ ὀλίγου σταθεμύουσαν τὴν ἰδιωτικὴν ἄμαξαν. Οἱ ἵππεῖς παρετάχθησαν ἐκατέρωθεν αὐτοῦ, μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὄπλου, ἐνῶ ἕτεροι πεζοὶ στρατιῶται, ἐπίσης ὀπλισμένοι, παρετάχθησαν ἐκατέρωθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίμακος, τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μέγαρον.

Τὸ φορεῖον τοῦτο ἠνοίχθη αἴφνης παρὰ τινος τῶν ἐκεῖ φρουρῶν τῆ διαταγῆ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Δύο στρατιῶται ὀπλισμένοι ἐξῆλθον αὐτοῦ, ὅπισθεν δὲ τούτων νέος ἀνὴρ μόλις εἰκοσιπενταέτης, φέρων πέδας εἰς τὰς χεῖρας, ἴσως δὲ καὶ εἰς τοὺς πόδας, διότι μόλις κατάρθου νὰ σύρῃται. Οὗτος περικυκλωθεὶς ὑπὸ φρουρῶν ἀνῆλθε μετὰ κόπου τὴν κλίμακα.

Παρακολουθοῦμεν τὴν συνοδίαν ταύτην ἐντὸς μεγάλης, ἀλλ' αὐστηρῶς διεσκευασμένης αἰθούσης, ἐν ᾗ ἤδη πλήθος πολὺ ἔχει συνηθροισθῆ, καταλαβὸν τὰ καθίσματα, ἅτινα ἦσαν παρατεταγμένα ἀνὰ συστοιχίας κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευράς.

(Ἀκολουθεῖ)